

LIBRIS

We know
books

CARISSA BROADBENT

SARPELE ȘI ARIPILE NOPTII

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

PROLOG

Pe atunci, regele nu știa că cea mai mare iubire a lui va fi totodată și pieirea sa – și nici că acestea vor veni sub forma unei copile umane mici și neajutorate.

Fata era un licăr solitar de viață într-o întindere nesfârșită a distrugerii, singura muritoare care supraviețuise pe o rază de o sută șazeci de kilometri. Copila avea patru ani sau poate opt – era greu de spus, chiar și după standardele oamenilor, din moment ce era atât de mică. Doar o creatură mărunțică și fragilă, cu păr negru și lucios care-i acoperea ochii mari și cenușii.

Undeva, îngropată sub grinzile arse și sub pietrele sfărâmate, familia fetei zăcea probabil zdrobită, imposibil de recunoscut. Sau poate că trupurile dezmembrate ale celor dragi rămăsese afară în bezna nopții, luate de prădători asemănători celor care o urmăreau acum pe copilă, cu interesul pe care un șoim îl acordă de obicei unui iepure.

În această lume, oamenii, de bună seamă, nu erau mai mult de-atât – pradă, paraziți sau, adesea, și una, și alta.

Cei trei bărbați înaripați au aterizat lângă ea, zâmbind în fața acestui noroc nesperat. Imediat, fetița s-a zbătut în mijlocul dărâmăturilor care o imobilizau. Și-a dat seama ce erau

– le recunoștea dinții ascuțiți și aripile negre, lipsite de pene, și poate că a recunoscut chiar și uniformele pe care le purtau, de culoarea purpurie intensă a Regelui Hiaj Cel Născut din Noapte. Poate că oamenii care îi arseseră casa din temelii purtau uniforme exact ca acestea.

Dar nu avea cum să fugă. Hainele îi erau rupte și prinse în ruinele din jurul ei. Era atât de mică, încât nu putea să înlăture pietrele.

— Uitați-vă la ea! O mielușică.

Bărbații s-au apropiat. Când unul dintre ei a întins mâna spre ea, fata a mârâit la el, prinzându-i vârful de degetelor între dinții săi mici și tociți.

Soldatul a șuiert și și-a retras mâna, în timp ce tovarășii lui au izbucnit în râs.

— Mielușică? Mai degrabă viperă.

— Sau șarpe de grădină, a râs altul.

Soldatul mușcat și-a masat mâna, ștergând câteva picături negre-purpurii. A dat să o apuce pe copilă.

— Nu contează, a mormăit el. Toți au același gust. Și nu știu cum sunteți voi, ticăloșilor, dar eu sunt lihnit după o noapte atât de lungă.

Dar apoi o umbră s-a lăsat peste toți.

Bărbații au încremenit. Și-au lăsat capetele în jos, ca într-o plecăciune reverențioasă. Aerul rece a vibrat și întunericul s-a încolăcit strâns în jurul chipurilor și al aripilor lor, precum lama unui pumnal care mângâie o beregată.

Regele Hiaj nu a scos nici măcar un cuvânt. Nu era nevoie. În clipa în care și-a făcut cunoscută prezența, războinicii lui au amuțit.

Din punct de vedere fizic, nu era cel mai puternic vampir. Nu era cel mai neînfricat războinic și nici cel mai înțelept dintre înțelepți. Dar se spunea că fusese binecuvântat de însăși zeița Nyaxia și oricine îl întâlnea vreodată ar fi putut jura că e adevărat. Puterea îi emana din fiecare por, iar moartea îi era impregnată în fiecare răsuflare.

Soldatii lui nu au spus nimic in timp ce regele a pasit peste ceea ce mai ramasese din casa.

— Rishanii au fost eradicați din zona asta, a spus unul dintre ei, după câteva momente tensionate. Restul semenilor noștri au călătorit spre nord și...

Regele a ridicat mâna, iar războinicul a tăcut.

A îngenuncheat în fața fetei, care l-a privit încruntată. Atât de tânără, s-a gândit el. Viața ei, câțiva anișori amărați, nu însemna nimic în comparație cu existența lui de secole. Cu toate acestea, ochii ei strălucitori și argintii ca luna de pe cer îl priveau cu o ură intensă.

— A fost găsită aici? a întrebat regele.

— Da, sire.

— Ea este responsabilă pentru mâna ta însângerată?

Un val de râsete scurte și prost înăbușite s-a auzit dinspre soldați.

— Da, sire.

Răspunsul a sunat ușor reținut.

Credeau că-i ia peste picior. Dar nu, asta nu avea nimic de-a face cu ei.

Regele a întins mâna spre fată, iar ea s-a repezit la el. A lăsat-o să-l muște - nu și-a retras mâna, chiar dacă dinții ei, așa mici cum erau, s-au înfipt adânc în arătătorul lui osos.

Fetița s-a uitat drept în ochii lui, fără să clipească, iar el i-a întors privirea cu un interes crescând.

Aceasta nu era privirea unei copile panicate care nu știa ce face, ci a unei creaturi care a înțeles că înfruntă moartea însăși. Și tot a ales s-o scuipe în față.

— Un șarpe mic, a murmurat el.

Bărbații din spatele lui au râs. El i-a ignorat. Nu era o glumă.

— Ești singură? a întrebat el încet.

Fata nu a răspuns. Nu putea vorbi cu dinții încheștați în jurul degetului său.

— Dacă-mi dai drumul, a spus el, nu-ți voi face niciun rău.

Copila nu i-a dat drumul, fixându-l mai departe cu privirea în timp ce sângele negru i se prelingea pe bărbie.

Buzele regelui s-au curbat într-un zâmbet subtil.

— Bun. N-ar trebui să ai încredere în mine.

Și-a retras degetul, apoi a scos-o cu grijă pe fetiță dintre dărâmături, deși ea se zbătea. În ciuda rezistenței ei vehemente, era complet mută. Și abia după ce a ridicat-o în brațe – Zeiță Atotputernică, era atât de ușoară încât ar fi putut s-o țină cu o singură mână! – și-a dat seama cât era de rănită, cu hainele ei rupte îmbibate de sânge. Mirosul dulce al acestuia i-a pătruns în nări cât a strâns-o la piept. Fata era în pragul inconștienței, dar se împotriva, încordându-se din tot trupul ei mic.

— Odihnește-te, șerpișorul. Nu ți se va întâmpla nimic rău.

A mângâiat-o pe obraz, iar ea a dat să-l muște din nou, dar o scânteie de magie s-a aprins în vârfurile degetelor regelui. Acea șoptă a nopții a adus cu ea un somn fără vise, care a învins rezistența ființei mici și veninoase.

— Ce vrei să facem cu ea? a întrebat unul dintre soldați.

Regele a trecut glonț pe lângă ei.

— Nimic. O voi lua eu.

O clipă de tăcere. Deși nu-i putea vedea, regele știa că schimbau între ei priviri confuze.

— Unde? a întrebat unul dintre ei, în cele din urmă.

— Acasă, a răspuns regele.

Copila dormea, cu o mână strânsă în jurul țesăturii de mătase a cămășii regelui – în felul acesta, se lupta chiar și în somn.

Acasă. O va duce acasă.

Pentru că regele vampirilor Hiaj – cel care cucerise Casa Noptii, cel binecuvântat de zeița Nyaxia și una dintre cele mai puternice ființe care au pășit vreodată pe acest tărâm sau pe cel de dincolo de acesta – a văzut o parte din el în această copilă. Și acolo, chiar sub pumnul ei încleștat, ceva cald și dulce-amă-

LIBRIS | We know books

rui s-a trezit în el în timp ce o privea. Ceva mai periculos decât foamea.

Sute de ani mai târziu, istoricii și cărturarii aveau să întorcă acest moment pe toate fețele. Această decizie care, într-o zi, avea să răstoarne un imperiu.

Ce alegere stranie, vor șușoti între ei. De ce a făcut una ca asta?

De ce, într-adevăr.

La urma urmei, vampirii știu mai bine decât oricine cât de important este să-și protejeze inimile.

Iar dragostea, știți voi, e mai ascuțită decât orice țepușă.

CAPITOLUL 1

A început ca un antrenament. Doar un mic joc, un mic exercițiu. Ceva ce trebuia să-mi demonstrez mie însemi. Nu știam sigur când se transformase în sport rebeliunea mea rușinoasă și secretă.

Unii ar putea crede că e o prostie ca eu, un simplu om, să vânez noaptea, din moment ce eram într-un dezavantaj considerabil în raport cu prada mea. Dar ei acționau noaptea, așa că la fel făceam și eu.

M-am lipit de zid, cu pumnalul strâns în mână. Noaptea era caldă – genul în care arșița soarelui rămâne prinsă în aerul umed mult timp după apus. Mirosul plutea ca un nor dens și putred – mâncare râncedă din gunoaiile de pe ulițe, da, dar și carne în descompunere și sânge acru. Vampirii nu se oboseau să curețe ce lăsau în urma lor, în cartierele oamenilor din Casa Noptii.

Ființele umane ar fi trebuit să fie în siguranță aici, între zidurile regatului – niște cetățeni, chiar dacă de rang inferior, mai slabi decât cei Născuți din Noapte din toate punctele de vedere. Dar, de multe ori, acest al doilea adevăr îl făcea pe cel dintâi irelevant.

Bărbatul era un Hiaj, cu aripile întinse la spate. Se pare că nu prea știa să folosească magia, pentru că nu și le ascundea ca să vâneze mai ușor. Sau poate că doar îl încânta efectul pe care îl aveau asupra prăzii sale. Unora dintre ei le plăcea să se dea în spectacol. Și să fie temuți.

De pe acoperiș, l-am privit pe bărbat cum își urmărea prada – un băiețel de vreo zece ani, destul de slăbuț din cauza malnutriției. Copilul se afla în curtea împrejmuită de pământ a unei case de lut, aruncând din nou și din nou o minge prin praf, fără să știe că moartea îi dădea târcoale.

Era o mare prostie că acest băiat stătea singur afară, noaptea. Dar știam mai bine decât oricine ce înseamnă să crești în pericol constant și cum te poate face asta să lași garda jos. Poate că această familie își ținuse copiii în casă după lăsarea întunericii în fiecare zi din ultimii zece ani. A fost nevoie de o singură scăpare – o mamă neatentă care a uitat să-l cheme la adăpost, un copil mofturos care nu avea chef să intre în casă pentru cină. O singură noapte dintr-o viață de om.

Se întâmpla atât de des.

Dar în seara asta nu urma să se întâmple.

Când vampirul s-a mișcat, la fel am făcut și eu.

Am sărit de pe acoperiș pe pietrișul de jos. N-am făcut zgomot, dar auzul vampirilor e impecabil. Bărbatul s-a întors, întâmpinându-mă cu niște ochi de gheață și cu o buză ridicată, care dezvăluia sclipirea unui colț ascuțit.

Oare m-a recunoscut? Câteodată, unii mă recunoșteau. Astuia nu i-am dat șansa să o facă.

Devenise deja o rutină. Un sistem pe care-l șlefuisem până la perfecțiune în sute de nopți ca aceasta.

Mai întâi aripile. Două tăieturi, câte una de-a lungul fiecareia, cât să-l împiedic să zboare. Cu vampirii Hiaj era ușor. Pielea lor, mai mult o membrană, era delicată ca hârtia. În alte ocazii prindeam vampiri Rishan, iar cu ei era un pic mai dificil – aripile lor acoperite cu pene erau mai greu de străpuns –, dar

imi rafinasesem tehnica. Acest pas era important și, de aceea, era mereu primul. Trebuia să-i țin aici, pe pământ, alături de mine. La un moment dat, am făcut greșeala de a sări peste etapă și era cât pe ce să nu mai trăiesc ca să-mi învăț lecția.

Nu puteam fi mai puternică decât ei, așa că trebuia să fiu mai precisă. Nu aveam timp să fac nicio greșeală.

Vampirul a scos un sunet, ceva între un geamăt de durere și un mârâit furios. Inima mea bătea într-un ritm rapid de tobă, în timp ce sângele îmi fierbea aproape de suprafața pielii. M-am întrebat dacă nu cumva l-a mirosit. Mi-am petrecut întreaga viață încercând să ascund faptul că-mi curge sânge roșu prin vene, dar acum mă bucuram de asta. Îi zăpăcea de cap. Prostul ăsta nici măcar nu era înarmat și totuși s-a aruncat asupra mea fără nicio grijă pe lume.

Îmi plăcea, îmi plăcea la nebunie când mă subestimau.

O lovitură de pumnal într-o parte, sub coaste. O alta în gât. Nu suficient pentru a-l ucide. Suficient pentru a-l face să se clatine.

L-am lipit de zid, cu o lamă înfiptă în trupul lui pentru a-l țintui locului. Turnasem peste aceasta câțiva stropi de Dhavinth – un paralizant cu acțiune rapidă, puternic, dar de scurtă durată. Funcționa doar câteva minute, dar nu aveam nevoie de mai mult.

Nu a reușit decât să-mi lase două zgârieturi de-a lungul obrazului cu degetele lui ascuțite ca niște brice înainte ca mișcărilor să-i fie tot mai slabe. Când l-am văzut clipind foarte rapid din pleoape, ca și cum ar fi încercat să se trezească, am lovit.

Trebuie să împingi cu putere ca să străpungi sternul.

Așa am și făcut – suficient de puternic încât să sparg osul, să deschid pasajul spre inima lui. Vampirii erau mai puternici decât mine din toate punctele de vedere – trupurile lor erau mai musculoase, mișcărilor – mai rapide, dinții – mai ascuțiți.

Dar inimile le erau la fel de moi.

În clipa în care lama le străpungea pieptul, auzeam mereu vocea tatălui meu.

Nu-ți feri privirea, șerpișorule, îmi șoptea Vincent la ureche.

Nu mi-am ferit-o. Nici atunci și nici acum. Pentru că știam ce am să văd acolo, în întuneric. Știam că voi vedea chipul frumos al unui băiat pe care l-am iubit cândva foarte mult și felul exact în care arăta când pumnalul meu i-a pătruns în piept.

Vampirii erau copiii zeiței morții, așa că mi se părea un pic ciudat că se temeau de moarte la fel de mult ca oamenii. Îi priveam de fiecare dată și vedeam cum teroarea li se culbărea pe chipuri când își dădeau seama că vine să-i ia.

Cel puțin în privința asta, eram la fel. La sfârșit, suntem cu toții doar niște lași nenorociți.

Sângele de vampir era mai închis la culoare decât cel de om. Aproape negru, ca și cum ar fi fost întunecat, strat după strat, de la sângele uman și animal consumat de-a lungul secolelor. Când am lăsat vampirul să cadă, m-am acoperit de sângele lui.

M-am îndepărtat de cadavru. Abia atunci am văzut că toți cei din familie se holbau la mine – eram silențioasă, dar nu suficient de silențioasă încât să nu fiu observată, când mă aflam, practic, în pragul casei lor. Băiatul era acum adăpostit în brațele mamei sale. Un bărbat le era și el alături, cu un alt copil, o fată mai mică. Erau slabi și purtau haine simple, ponosite și murdare după zilele interminabile de muncă. Toți patru stăteau în ușa, cu ochii ațintiți spre mine.

Am incremenit, ca un cerb prins de gonaci în pădure.

E ciudat că tocmai acești oameni înfomețați, și nu vampirul, au fost cei care m-au transformat din vânător în pradă.

Poate pentru că, atunci când eram cu vampirii, știam exact ce sunt. Dar când mă uitam la acești oameni, granițele deveneau neclare – de parcă cercetam o reflexie întortocheată a propriei persoane.

Sau poate eu eram acea reflexie.

Erau ca mine. Totuși, nu puteam găsi nimic comun între noi. Mi-am imaginat că, dacă aș fi deschis gura ca să le vorbesc,

nici măcar nu am fi înțeles sunetele pe care le scotea celălalt. Mi se păreau niște animale.

Urâtul adevăr era că într-un fel mă dezgustau, așa cum mă scârbeau toate cusururile mele umane. Și totuși, o altă parte din mine – poate cea care își amintea că trăisem cândva într-o casă exact ca aceasta – dorea să se apropie mai mult.

Desigur, nu făceam asta.

Nu, nu eram vampir. Asta era cât se poate de limpede, în fiecare secundă a fiecărei zile. Dar nici nu eram una de-a lor.

Un șoc rece mi-a izbit obrazul. L-am atins și degetele mi s-au umezit. Ploaie.

Picăturile ne-au întrerupt liniștea încremenită. Femeia a făcut un pas înainte, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar mă furișasem deja înapoi în umbră.

N-AM PUTUT REZISTA și am făcut un ocol. În mod normal, aș fi escaladat castelul direct spre camera mea din turnurile vestice. În schimb, am urcat spre est, sărind zidurile grădinii și îndreptându-mă spre odăile servitorilor. M-am strecurat pe fereastra care dădea spre un tufiș bogat, plin cu flori albastre-indigo care deveneau argintii în lumina lunii. De îndată ce am atins podeaua, am tras o înjurătură – aproape că m-am răsturnat când am alunecat cu cizmele pe ceea ce părea a fi o țesătură de consistență aproape lichidă, lăsată pe dușumelele netede.

Râsul a sunat ca un croncănit de orb, care s-a transformat rapid într-un acces de tuse.

— Mătase, a mârâit bătrâna. Cea mai bună capcană pentru micii spărgători ca tine.

— Locul ăsta e o harababură, Ilana.

— Eh.

A apărut de după colț și m-a tîntuit cu ochii mijiți, trăgând, adânc și hârșăit, din trabucul ei și lăsând fumul să-i iasă pe nări. Era îmbrăcată într-o ținută formată din valuri de șifon vopsit în degradeuri. Părul cu șuvițe negre și cărunte i se adunase în creștetul capului, umflat până la un volum admirabil. Niște cercei de aur îi atârnavă la urechi, iar ochii ei înconjurați de riduri erau machiați cu nuanțe albastru-fumurii și conturați generos cu o linie de kohl.

Locuința îi era la fel de haotică și colorată ca ea – cu veșminte, bijuterii și vopsele strălucitoare împrăștiate pe toate suprafețele. Intrasem pe fereastra salonului ei, pe care acum o închideam împotriva ploii. Spațiul era mic, dar mult mai frumos decât mahalalele dărăpănate de lut din cartierul oamenilor.

M-a măsurat din cap până-n picioare, masându-și gâtul.

— Nu accept critici de la un șobolan înecat ca tine.

Mi-am coborât privirea și am albit. Abia acum, în lumina caldă a felinarului, mi-am dat seama în ce hal arătam.

— N-ar ghici nimeni vreodată că ești drăguță pe sub toate cârpele alea, Oraya, a continuat ea. Ești hotărâtă să pari cât mai puțin atrăgătoare cu putință. A, să nu uit! Am ceva pentru tine. Poftim.

Cu mâini noduroase și mâncate de artrită, a scotocit într-un morman de lucruri mototolite de lângă ea, apoi mi-a aruncat, din capătul celălalt al camerei, o bucată de pânză.

— Prinde!

Am prins-o în pumn, apoi am desfășurat-o. Sulul de mătase era aproape la fel de lung cât mine și avea o culoare uluitoare, un violet intens, și marginile brodate cu aur.

— M-a făcut să mă gândesc la tine.

Îlana s-a sprijinit de cadrul ușii și a mai tras un fum de trabuc.

Nu am întrebat de unde făcuse rost de așa ceva. Vârsta nu îi diminuase talentul la furat.

— Ar trebui s-o păstrezi. Eu nu port genul ăsta de lucruri, știi bine.

Mă îmbrăcam doar cu haine negre, simple, care nu atrăgeau prea mult atenția și care îmi permiteau libertatea de mișcare. Nu purtam niciodată veșminte strălucitoare (pentru că m-aș fi ales cu priviri nedorite), nici prea largi (pentru că așa m-ar fi putut înșfăca mai ușor) sau prea strâmte (pentru că m-ar fi împiedicat să lupt sau să fug). Purtam aproape tot timpul cizmele din piele, chiar și în arșița sufocantă a verii. Mă protejau cum se cuvinte și erau discrete.

Sigur, admiram lucrurile frumoase la fel de mult ca oricine altcineva. Dar eram înconjurată de prădători. Vanitatea trecea pe locul doi când venea vorba de supraviețuire.

Ilana a pufnit batjocoritor.

— Știi că și ție îți place, șobolanule. Chiar dacă ți-e prea frică să porți așa ceva. Mare păcat! Tinerețea e irosită pe cei tineri. La fel și frumusețea. E o culoare potrivită pentru tine. Din partea mea, dansează goală în dormitor cu ea, n-ai decât.

M-am uitat încruntată la comorile ei colorate.

— Așa faci tu cu lucrurile tale?

Mi-a făcut cu ochiul.

— Toate astea și mai mult de-atât. Și nu te mai prefacă că tu nu faci la fel.

Ilana nu fusese niciodată în odaia mea, și totuși mă cunoștea suficient de bine ca să știe că aveam, într-adevăr, un sertar plin cu fleacuri mici și colorate pe care le colecționasem de-a lungul anilor. Podoabe prea ostentative pentru a le purta în această existență, dar pe care, poate, aș fi putut visa să le port în altă viață.

Oricât încercasem să-i explic, Ilana nu-mi înțelegea precauția. Mi-a spus clar, de multe ori, că nu mai voia să fie prudentă - „Gata!”

Sincer, nu știam cum supraviețuise atât de mult bătrâna-liliac, dar eram recunoscătoare c-o făcuse. Oamenii pe care îi

Întâlnisem în mahalale azi-dimineață nu semănau deloc cu mine, iar vampirii care mă înconjurau și mai puțin. Doar Ilana se afla undeva pe la mijloc, la fel ca mine.

Din motive foarte diferite.

Eu am fost crescută în această lume, dar Ilana i se alăturase de bunăvoie cu zece ani în urmă. În adolescență, eram fascinată de ea. Întâlnisem doar câteva ființe umane. Pe atunci nu mi-am dat seama că Ilana era cumva unică, chiar și printre ele.

Și-a dus iar mâna la gât. Am înțeles că pânda strânsă în pumnul ei nu era de fapt roșie, sau cel puțin, nu așa fusese la început. Am făcut un pas spre ea și i-am observat rănila de pe gât – trei perechi de câte două înțepături. Mai era și bandajul de la încheietură, Nyaxia știa câte mai acoperea și aceea!

Probabil că mă schimbasesm la față, pentru că Ilana a râs din nou.

— O cină măreață în seara asta, a spus. M-au plătit regește pentru ea. Am fost plătită pentru ca niște bărbați chipeși să mă muște toată noaptea de gât. Versiunea mea mai tânără ar fi fost încântată.

N-am putut schița nici măcar un zâmbet.

Da, habar nu aveam cum reușise Ilana să supraviețuiască atât timp. Cei mai mulți furnizori voluntari de sânge uman – puțini la număr – erau uciși în decurs de un an. Știam prea bine cât de ușor își pierdeau vampirii controlul când le era foame.

Sunt lucruri asupra cărora Ilana și cu mine nu vom cădea niciodată de acord.

— Nu voi mai fi prin preajmă o vreme, am spus, schimbând vorba. Voiam doar să te anunț, ca să nu-ți faci griji.

Fața Ilanei a rămas încremenită. Chiar și-n lumina slabă am văzut cum pălește.

— Nemernicul ăla! Ai de gând s-o faci.

Nu voiam să port această conversație, chiar dacă știusem că urma să aibă loc.

— Poate ar trebui să părăsești pentru un timp castelul, am